

Arrest

**nr. 208 194 van 24 augustus 2018
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 januari 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 24 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten™:

(....)

alias: S.F. (...)

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24.01.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 15 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft geen officieel adres in België.

De nationaliteit van betrokkene is niet vastgesteld.

Het administratief dossier bevat geen bewijs dat betrokkene gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 28.09.2010 en op 22.10.2013..

De aanvraag om machtiging tot verblijf die op 16.01.2003 werd ingediend in toepassing van art 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd op 06.12.2005 onontvankelijk verklaard, beslissing betekend op 12.12.2005.

De tweede aanvraag om machtiging tot verblijf die op 08.08.2006 werd ingediend in toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd op 18.12.2006 zonder voorwerp verklaard, beslissing betekend op 19.12.2006.

De aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.09.2007 werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd op 30.06.2010 onontvankelijk verklaard, beslissing betekend op 05.07.2010.

De tweede aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 16.12.2009, werd op 09.05.2011 zonder voorwerp verklaard, beslissing betekend op 07.03.2012

Betrokkene heeft 3 asielaanvragen ingediend. De 3de asielpcedure werd op 16.10.2014 afgesloten met een beslissing van niet in overwegingname genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing dezelfde dag betekend.

Betrokkene is, dd. 17.01.2006, het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing geweest, dat kracht van uitvoering heeft verloren op 05.06.2016,

Niets in het administratief dossier wijst op de aanwezigheid van familieleden van betrokkene op het belgisch grondgebied.

Artikel 8 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften, feit(en) waarvoor hij op 20.12.2004 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (3 jaar uitstel behoudens 3 maanden effectief)
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan bendevorming - deelname; heling; vals getuigschrift van welke aard ook, dat openbare of private belangen kan schaden + gebruik ervan, feit(en) waarvoor hij op 29.07.2005 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 29.07.2005 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7 maanden (3 jaar uitstel voor 2 maanden)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging; mededader; bendevorming - deelname, feit(en) waarvoor hij op 22.04.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar + onmiddellijke aanhouding

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling als mededader, feit(en) waarvoor hij op 22.04.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig verblijf, feit(en) waarvoor hij op 15.09.2014 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal als mededader, feit(en) waarvoor hij op 15.12.2015 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[..

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen — in casu de bijlage 13 sexies dd. 24.01.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel

van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 24.01.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.Y. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28S99 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

Op 24.01.2018, werd door verwerende partij aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: bijlage 13) afgeleverd.

Ten gevolge van de bijlage 13 wordt aan verzoeker een inreisverbod (hierna: bijlage 13 sexies) afgeleverd.

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11 ,§1, vierde lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

Wat betreft het gevaar voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat dit geen nieuw gegeven is aangezien zijn laatste veroordeling ruim dateert van voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verwerende partij kon verzoeken in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid Vw. een inreisverbod opleggen maar met een duur van maximaal van 3 jaar:

Art. 74 /il. f § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Verweerder heeft een verkeerde toepassing van de wetgeving gemaakt.

De reden voor het inreisverbod kan niet gesteund worden op het gevaar voor de openbare orde aangezien deze niet meer actueel is.

2. DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 15 jaar werd opgelegd aan verzoeker

Verzoeker was op 17.01.2006 het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing voor een periode van 10 jaar, dat op 05.06.2016 haar kracht van uitvoering verloren heeft.

Met andere woorden, de veroordelingen die thans worden opgelijst hebben ertoe geleid dat verzoeker reeds administratie gesanctioneerd werd, in dit geval, mede door een Ministerieel Besluit tot terugwijzing.

De bestreden beslissing mag niet de verlenging zijn van het Ministerieel Besluit tot terugwijzing van 17.01.2006.

Verwerende partij meldt zelf dat het Ministerieel Besluit van 2006 haar uitvoerbare kracht heeft verloren en dat verzoeker verder dient gesanctioneerd te worden. Deze sanctionering gebeurt dan bij wijze van een bijlage 13sexies. De argumenten om een inreisverbod zijn met andere woorden niet actueel en werden reeds aangewend om een Ministerieel Besluit te rechtvaardigen, deze die van 17.01.2006.

Men kan op deze manier oneindig blijven doorgaan en telkens wanneer een verbod verstrijkt een nieuwe opleggen vanwege de vroegere veroordelingen.

Het is de bedoeling geweest van de wetgever om de motivering van de bijlage 13sexies grondig te doen zodat kan begrepen waarom de duur van het inreisverbod werd opgelegd. In casu mist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing om deze te kunnen begrijpen.

Verwerende partij baseert de duur van het inreisverbod voornamelijk op het gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker was reeds het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing.

Omdat dit Besluit geen uitvoerbare kracht meer heeft wenst verweerder met een inreisverbod de toegang van verzoeker tot het grondgebied met een bijlage 13sexies te verlengen en dit liefst van een termijn van 15 jaar.

Dit gaat absoluut niet op.

Men dient minstens met een actuele reden te motiveren waarom een inreisverbod van 15 jaar rechtvaardig zou zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is alles behalve afdoende gemotiveerd.

De vermeldingen van de veroordelingen in het verleden zijn niet voldoende om een inreisverbod van liefst 15 jaar te motiveren.

Zeker niet wanneer er veroordelingen in de motivering zijn opgenomen van 12 tot 13 jaar geleden en die reeds tot nemen van een Ministerieel Besluit hebben geleid.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 15 jaar wordt geenszins verduidelijkt.

Is de verwerende uberhaupt wel bevoegd om een inreisverbod van langer dan 10 jaar op te leggen ?

Een Ministerieel Besluit tot terugwijzing was beperkt tot 10 jaar.

Het is absoluut niet de bedoeling van de wetgever geweest om de duur van het inreisverbod voor langer dan 10 jaar te laten opleggen.

De wetgever heeft nergens in de wetgeving vermeld dat het inreisverbod voor langer dan 10 jaar kon opgelegd worden.

Is de attache wel zelf bevoegd om een inreisverbod van 15 jaar op te leggen waar dit vroeger gebeurde met een Ministerieel Besluit voor terugwijzingen tot 10 jaar.

In casu is de vraag of er in het delegatiebesluit aan de attaché deze mandaat wordt toegekend om een inreisverbod van 15 jaar op te leggen.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Vervolgens werd er niet vermeld waarom er werd gekozen voor een termijn van 15 jaar.

Er wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde omdat hij geen officieel adres heeft in België, zijn nationaliteit niet vaststaat en hij veroordelingen heeft.

De vaststelling van voorgaande veroordelingen kan er niet toe leiden dat het gevaar voor openbare orde in hoofdte van verzoekster afdoende gemotiveerd is door verwerende partij.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Nergens uit de bestreden beslissing wordt vermeld onder welke omstandigheden hij thans/recent een gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, cliënt de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elke geval.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...] De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. [...]"

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van méér dan de maximumtermijn van 5 jaar.

Waarom er 15 jaar wordt opgelegd wordt nergens gemotiveerd.

Een verwijzing naar de voorgaande veroordelingen zijn niet voldoende.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 15 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt door de verwerende partij met betrekking tot de duur van het inreisverbod het volgende vermeld:

1) Betrokkene heeft niet getwijfeld op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat deze overwegingen een afweging inhouden ten aanzien van de openbare orde, maar kunnen niet in verband gebracht worden met de duur van het inreisverbod.

De concrete duur van het in casu aan verzoekster opgelegde inreisverbod, met name 15 jaar, wordt hierdoor echter op geen enkele wijze gemotiveerd.

In de voorlaatste alinéa wordt enkel vermeld dat de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekster een inreisverbod van 15 jaar toe te kennen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor méér dan de maximale termijn van vijf jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 15 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.

3.HOORRECHT

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie legt aan de Lidstaten het recht op behoorlijk bestuur op, meer bepaald de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Tevens bepaalt artikel 41 van het Handvest dat het Recht op Behoorlijk Bestuur met name het recht behelst van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer nog, heeft verweerster nagelaten om verzoeker te horen, en zodoende een volledig plaatje te krijgen van de specifieke omstandigheden van het gezinsleven dat hij heeft.

Was de verwerende partij op de hoogte geweest van voornoemde gegevens, dan had zij mogelijks een andere wending genomen, en bvb helemaal geen inreisverbod opgelegd om humanitaire redenen, of een inreisverbod van een beperktere duur.

Hoe dan ook, aan de hand van het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod van 15 jaar, de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft gerespecteerd, en de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht heeft geschonden.”

3.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid daar zij zich heeft schuldig gemaakt aan (i) valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften, feiten waarvoor zij op 20 december 2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden met drie jaar uitstel behoudens drie maanden effectief, (ii) bendevoering – deelname, heling, vals getuigschrift van welke aard ook dat de openbare of private belangen kan schaden en gebruik ervan, feiten waardoor zij op 29 juli 2005 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, (iii) diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor zij op 29 juli 2005 door de correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zeven maanden met drie jaar uitstel voor twee maanden, (iv) diefstal met geweld of bedreiging, mededader, bendevoering – deelname, feiten waarvoor zij op 22 april 2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar met onmiddellijke aanhouding, (v) heling als mededader, feiten waarvoor zij op 22 april 2013 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van acht maanden, (vi) onwettig verblijf, feiten waarvoor zij op 15 september 2014 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie maanden en (vii) gewone diefstal als mededader, feiten waarvoor zij op 15 december 2015 door de correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twaalf maanden. Er wordt geoordeeld dat gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

De duur van 15 jaar van het inreisverbod wordt gerechtvaardigd door voormelde feiten en door het feit dat de verzoekende partij geen officieel adres heeft in België, haar nationaliteit niet is vastgesteld en het administratief dossier geen bewijs bevat dat de verzoekende partij gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 28 september 2010 en 22 oktober 2013.

Daarnaast wordt er ook op gewezen dat de verschillende humanitaire regularisatieaanvragen van de verzoekende partij en de verschillende door haar ingediende asielaanvragen werden afgewezen en dat uit niets in het administratief dossier blijkt dat er sprake is van aanwezigheid van familieleden op het Belgische grondgebied waardoor artikel 8 van het EVRM aldus niet van toepassing is.

Concluderend wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van 15 jaar proportioneel is.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van 15 jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 15 jaar werd opgelegd aan de verzoekende partij, noch dat zij een motivering betreffende de redenen waarom een inreisverbod wordt opgelegd mist om de bestreden beslissing te kunnen begrijpen.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: *“2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”* Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen.

3.5. Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient *in casu* dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van vijftien jaar, berust. Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In de parlementaire voorbereiding wordt m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

3.6. Betreffende het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar gelet op de ernstige bedreiging die de verzoekende partij vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid

In de bestreden beslissing kan aldus, het weze herhaald, gelezen worden dat een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd gelet op het feit dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid daar zij zich heeft schuldig gemaakt aan (i) valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften, feiten waarvoor zij op 20 december 2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden met drie jaar uitstel behoudens drie maanden effectief, (ii) bendevorming – deelname, heling, vals getuigschrift van welke aard ook dat de openbare of private belangen kan schaden en gebruik ervan, feiten waardoor zij op 29 juli 2005 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, (iii) diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor zij op 29 juli 2005 door de correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zeven maanden met drie jaar uitstel voor twee maanden, (iv) diefstal met geweld of bedreiging, mededader, bendevorming – deelname, feiten waarvoor zij op 22 april 2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar met onmiddellijke aanhouding, (v) heling als mededader, feiten waarvoor zij op 22 april 2013 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van acht maanden, (vi) onwettig verblijf, feiten waarvoor zij op 15 september 2014 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie maanden en (vii) gewone diefstal als mededader, feiten waarvoor zij op 15 december 2015 door de correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twaalf maanden. Er wordt geoordeeld dat gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het gevaar voor de openbare orde geen nieuw gegeven is aangezien haar laatste veroordeling dateert van ruim voor het nemen van de bestreden beslissing, waardoor de verwerende partij een inreisverbod kon opleggen maar met een duur van maximaal drie jaar, dat de verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van de wetgeving, kan zij niet worden gevolgd. Zij toont geenszins aan dat om een inreisverbod op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet te kunnen nemen het gevaar voor de openbare orde een ‘nieuw gegeven’ dient te zijn. Uit niets blijkt, en de verzoekende partij toont niet aan, dat een inreisverbod op grond van

artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet enkel kan genomen worden indien de betrokkene voorheen niet eerder reeds als een gevaar voor de openbare orde werd beschouwd.

Het betoog van de verzoekende partij dat het inreisverbod niet kan gesteund worden op het gevaar voor de openbare orde daar dit niet meer actueel is, kan evenmin gevolgd worden. Immers toont zij geenszins aan dat het gevaar voor de openbare orde dat zij vormt niet langer actueel is. De Raad stelt vast dat gelet op de veelvuldige veroordelingen, waarvan de laatste dateert van 15 december 2015, de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd.

3.7. Betreffende de duur van het opgelegde inreisverbod

3.7.1. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod voornamelijk baseert op het gevaar voor de openbare orde. De verzoekende partij wijst erop dat zij op 17 januari 2006 het voorwerp was van een Ministerieel Besluit (MB) tot terugwijzing voor een periode van tien jaar, dat op 5 juni 2016 haar kracht van uitvoering verloren heeft, met andere woorden, hebben de veroordelingen die thans worden opgelijst, er volgens de verzoekende partij toe geleid dat zij reeds administratief gesanctioneerd werd door het voormelde MB. Zij meent dat, omdat voormeld MB geen uitvoerbare kracht meer heeft, de verwerende partij met het inreisverbod wenst het verbod van toegang van de verzoekende partij tot het grondgebied te verlengen met een bijlage 13sexies en dit met een termijn van vijftien jaar. Volgens de verzoekende partij mag de bestreden beslissing niet de verlenging zijn van het voormelde MB. Zij wijst erop dat de verwerende partij zelf vermeldt dat voormeld MB haar uitvoerbare kracht heeft verloren en dat de verzoekende partij verder dient gesanctioneerd te worden bij wijze van een bijlage 13sexies. De verzoekende partij meent dan ook dat de argumenten om een inreisverbod op te leggen niet actueel zijn en reeds werden aangewend om een MB te rechtvaardigen dat dateert van 17 januari 2006, dat men op deze manier oneindig kan blijven doorgaan en telkens wanneer een verbod verstrijkt een nieuw opleggen vanwege vroegere veroordelingen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit niets blijkt dat de *in casu* bestreden beslissing de verlenging is van het voormelde MB van 17 januari 2006. Een inreisverbod op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet wordt niet genomen als 'sanctie' voor bepaalde veroordelingen, doch wel opgelegd indien de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het feit dat bepaalde veroordelingen die in de bestreden beslissing worden weergegeven ook reeds werden aangehaald in de motieven van het voormelde MB van 2006, leidt er niet toe dat dezelfde veroordelingen niet opnieuw zouden kunnen aangevoerd worden om het (actuele) gevaar voor de openbare orde te kunnen staven. Immers leidt de verwerende partij, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, het gevaar voor de openbare orde onder meer af uit het herhaaldelijk karakter van de feiten. De verzoekende partij meent dat de argumenten om een inreisverbod op te leggen niet actueel zijn. Zij lijkt dit te putten uit het feit dat ze reeds werden aangewend om het MB te rechtvaardigen. De Raad wijst erop dat het argument om een inreisverbod op te leggen het feit is dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het feit dat dit argument reeds werd aangewend om een MB tot terugwijzing te rechtvaardigen, toont niet aan dat een dergelijke beoordeling niet langer actueel is. In zoverre de verzoekende partij zou wensen te verwijzen naar de veroordelingen, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar veroordelingen van 2013, 2014 en 2015, zodat de verzoekende partij geenszins dienstig kan betogen dat deze veroordelingen reeds werden meegenomen in de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde die geleid heeft tot het voormelde MB van 2006. Voorts in zoverre de verzoekende partij meent dat niet kan verwezen worden naar veroordelingen van voor 2006 en die reeds werden meegenomen in de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde die geleid heeft tot het MB van terugwijzing van 2006, herhaalt de Raad dat het feit dat bepaalde veroordelingen die in de bestreden beslissing worden weergegeven ook reeds werden aangehaald in de motieven van het voormelde MB van 2006, er niet toe leidt dat dezelfde veroordelingen niet opnieuw zouden kunnen aangevoerd worden om het actuele gevaar voor de openbare orde te staven. Immers leidt de verwerende partij, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, het gevaar voor de openbare orde onder meer af uit het herhaaldelijk karakter van de feiten.

3.7.2. De verzoekende partij betoogt dat men minstens met een actuele reden dient te motiveren waarom een inreisverbod van vijftien jaar gerechtvaardigd is, dat de vermeldingen van veroordelingen in het verleden niet voldoende zijn om een inreisverbod van vijftien jaar te motiveren, zeker niet wanneer

er veroordelingen in de motivering zijn opgenomen van twaalf tot dertien jaar geleden en die reeds tot het nemen van een MB hebben geleid. De verzoekende partij meent dat geenszins wordt vermeld of verduidelijkt waarom direct gekozen werd voor een termijn van vijftien jaar. Zij meent dat enkel vermeld wordt dat de verzoekende partij een gevaar zou zijn voor de openbare orde omdat zij geen officieel adres heeft in België, haar nationaliteit niet vaststaat en zij veroordelingen heeft. Zij meent dat de vaststelling van voorgaande veroordelingen niet er toe kan leiden dat het gevaar voor de openbare orde in haar hoofde gemotiveerd is door de verwerende partij. Zij meent dat nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld onder welke omstandigheden zij thans een gevaar zou betekenen voor de openbare orde. Verder in het verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij dat niet gemotiveerd wordt omtrent de termijn van het inreisverbod, dat een inreisverbod wordt opgelegd van meer dan de maximumtermijn van vijf jaar, dat nergens wordt gemotiveerd waarom vijftien jaar wordt opgelegd.

Vooreerst wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij voorhoudt dat een inreisverbod wordt opgelegd van meer dan de maximumtermijn van vijf jaar, zij geenszins kan gevolgd worden op het punt dat de 'maximum' termijn van het inreisverbod vijf jaar is. *In casu* werd immers toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod "*van meer dan vijf jaar*" indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. Indien aldus sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde is de termijn van vijf jaar voor een inreisverbod de minimumtermijn.

De Raad stelt verder vast dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt waarom de verwerende partij van oordeel is dat actueel een inreisverbod van vijftien jaar gerechtvaardigd is. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid daar zij zich heeft schuldig gemaakt aan verschillende misdrijven, waarvoor zij op 20 december 2004, op 29 juli 2005, op 22 april 2013, op 15 september 2014 en op 15 december 2015 veroordeeld werd tot gevangenisstraffen (met of zonder uitstel) van drie maanden tot drie jaar. Er wordt geoordeeld dat gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van de feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd, kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Voorts wordt de duur van het inreisverbod gerechtvaardigd door het feit dat de verzoekende partij geen officieel adres heeft in België, haar nationaliteit niet is vastgesteld en het administratief dossier geen bewijs bevat dat de verzoekende partij gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 28 september 2010 en 22 oktober 2013. Daarnaast wordt er ook op gewezen dat de verschillende humanitaire regularisatieaanvragen van de verzoekende partij en de verschillende door haar ingediende asielaanvragen werden afgewezen en dat uit niets in het administratief dossier blijkt dat er sprake is van aanwezigheid van familieleden op het Belgische grondgebied waardoor artikel 8 van het EVRM aldus niet van toepassing is. Concluderend wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van 15 jaar proportioneel is. Gelet op voorgaande motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geenszins dienstig voorhouden, het weze herhaald, dat niet wordt vermeld of verduidelijkt of gemotiveerd waarom direct gekozen werd voor een termijn van vijftien jaar.

Waar de verzoekende partij meent dat de vermeldingen van veroordelingen in het verleden niet voldoende zijn om een inreisverbod van vijftien jaar te motiveren, zeker niet wanneer er veroordelingen in de motivering zijn opgenomen van twaalf tot dertien jaar geleden en die reeds tot het nemen van een MB hebben geleid, dient de Raad vooreerst op te merken dat de veroordelingen in het verleden niet de enige motivering zijn voor het opleggen van een inreisverbod van vijftien jaar.

Uit de motieven van de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod blijkt dat niet enkel wordt verwezen naar de veroordelingen van de verzoekende partij, doch ook naar de aard van de misdrijven, de strafmaat, de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter, waardoor kan geoordeeld worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Eveneens wordt in bestreden beslissing gewezen op het feit dat de verzoekende partij geen officieel adres heeft in België, haar nationaliteit niet is vastgesteld en het administratief dossier geen bewijs bevat dat de verzoekende partij gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 28 september 2010 en 22 oktober 2013 alsook op het feit dat de verschillende humanitaire regularisatieaanvragen van de verzoekende partij en de verschillende door haar ingediende asielaanvragen werden afgewezen en dat uit niets in het administratief dossier blijkt dat

er sprake is van aanwezigheid van familieleden op het Belgische grondgebied waardoor artikel 8 van het EVRM aldus niet van toepassing is.

Voorts wijst de Raad erop dat het feit dat bepaalde veroordelingen reeds dateren van in het verleden, zelfs van twaalf tot dertien jaar geleden en reeds tot het nemen van een MB hebben geleid, het weze herhaald, er niet toe leidt dat deze veroordelingen niet (opnieuw) zouden kunnen aangevoerd worden om het (actuele) gevaar voor de openbare orde te kunnen staven. Immers leidt de verwerende partij, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, het gevaar voor de openbare orde onder meer af uit het herhaaldelijk karakter van de feiten. De Raad verwijst ook naar wat hieromtrent reeds werd gesteld in punt 3.7.1.

De verzoekende partij kan tenslotte niet worden gevolgd waar zij stelt dat enkel vermeld wordt dat zij een gevaar voor de openbare orde zou zijn omdat zij geen officieel adres heeft in België, haar nationaliteit niet vaststaat en zij veroordelingen heeft. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod dat niet enkel wordt verwezen naar de veroordelingen van de verzoekende partij, doch ook naar de aard van de misdrijven, de strafmaat, de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter, waardoor kan geoordeeld worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing aldus wel degelijk dat het gevaar voor de openbare orde in haar hoofde, waarbij aldus niet enkel verwezen werd naar voorgaande veroordelingen, is gemotiveerd.

Gelet op voorgaande vaststellingen, kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing nergens wordt vermeld onder welke omstandigheden zij thans een gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

3.7.3. De verzoekende partij stelt zich eveneens de vraag of de verwerende partij wel bevoegd was om een inreisverbod van langer dan tien jaar op te leggen, dat het MB tot terugwijzing beperkt was tot tien jaar, dat het absoluut de bedoeling niet was van de wetgever om de duur van het inreisverbod voor langer dan tien jaar te laten opleggen, dat de wetgever nergens in de wetgeving heeft vermeld dat een inreisverbod voor langer dan tien jaar kon worden opgelegd. De verzoekende partij stelt zich de vraag of de attaché wel bevoegd is om een inreisverbod van vijftien jaar op te leggen waar dit vroeger gebeurde met een MB tot terugwijzing van tien jaar, dat *in casu* de vraag rijst of in het delegatiebesluit aan de attaché dit mandaat wordt toegekend om een inreisverbod van vijftien jaar toe te kennen.

De verzoekende partij toont geenszins aan waaruit zou blijken dat de verwerende partij niet bevoegd is om een inreisverbod van langer dan tien jaar op te leggen. Immers bepaalt artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet: *“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”* Uit voormelde bepaling blijkt dat, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, zoals *in casu* aangegeven in de bestreden beslissing, een inreisverbod kan opgelegd worden voor een termijn van minimum vijf jaar. Een maximumtermijn wordt niet bepaald. Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet kan dan ook, bij gebreke aan een andere bepaling die handelt over de maximumtermijn *in casu*, afgeleid worden dat de verwerende partij de mogelijkheid heeft om een inreisverbod van vijftien jaar op te leggen. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij uit het feit dat de wetgever in de wetgeving nergens heeft vermeld dat een inreisverbod voor langer dan tien jaar kan worden opgelegd lijkt af te leiden dat er geen mogelijkheid is voor de gemachtigde tot het opleggen van een inreisverbod voor meer dan tien jaar, nu duidelijk blijkt dat de wetgever heeft aangegeven dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd en hij geen maximumtermijn heeft vastgelegd.

Het feit dat een MB tot terugwijzing beperkt was tot tien jaar, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Waar de verzoekende partij meent dat het absoluut de bedoeling niet was van de wetgever om de duur van het inreisverbod voor langer dan tien jaar te laten opleggen, beperkt zij zich tot een loutere bewering, doch toont zij niet aan waaruit dit zou kunnen blijken. Door het enkel vastleggen van een minimumtermijn voor het opleggen van een inreisverbod indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, doch niet van een maximumtermijn, lijkt het integendeel eerder wel de bedoeling van de wetgever om de mogelijkheid te geven om een inreisverbod van langer dan tien jaar op te leggen. Dit vindt steun in de parlementaire voorbereiding waar m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende wordt gesteld: *“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van*

meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Als een onderdaan van een derde land een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, legt artikel 11, § 2, van de richtlijn geen maximale duur op voor het inreisverbod” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Waar de verzoekende partij zich de vraag stelt of de attaché wel bevoegd is om een inreisverbod van vijftien jaar op te leggen waar dit vroeger gebeurde met een MB van terugwijzing tot tien jaar, dat *in casu* de vraag rijst of in het delegatiebesluit aan de attaché dit mandaat wordt toegekend om een inreisverbod van vijftien jaar toe te kennen, wijst de Raad op artikel 5, § 1, 3° en § 2 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit), dat luidt als volgt:

“§ 1. De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van adviseur uitoefenen of tot de A3-klasse behoren zijn bevoegd om :

(...)

3° een inreisverbod op te leggen met een welbepaalde duur van meer dan drie jaar, ingevolge artikel 44nonies of artikel 74/11, § 1, derde of vierde lid, van de wet van 15 december 1980 ;

(...)

§ 2. De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren en die bij naam daartoe zijn aangewezen door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven, zijn ook bevoegd om de bevoegdheden vermeld in paragraaf 1, 1° tot 6°, uit te oefenen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze getroffen werd door A.P., die de hoedanigheid van attaché heeft. Uit de stukken gevoegd aan de nota met opmerkingen – met name *“Akte tot aanstelling van de Directeur-generaal”* van 28 april 2017 ondertekend door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken – blijkt dat voornoemde attaché, met name mevrouw A.P., aangesteld wordt om de bevoegdheden uit te oefenen die gedelegeerd worden aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, op zijn minst een functie van adviseur uitoefenen of tot de A3-klasse behoren krachtens artikel 5, § 1, 1° à 6° van het ministerieel besluit van 18 maart 2009, overeenkomstig artikel 5, § 2 van voormeld besluit. Voorts blijkt uit voormeld stuk dat de akte in werking treedt op 29 april 2017.

De Raad dient dan ook te besluiten dat attaché A.P. op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing gegrond op artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, overeenkomstig artikel 5, § 1, 3° en § 2 van het Delegatiebesluit bevoegd was om de bestreden beslissing te treffen, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

3.7.4. De verzoekende partij meent dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu *in casu* ver te zoeken is en dat als het niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod moet dragen, de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel is.

De verzoekende partij meent dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu *in casu* ver te zoeken is, doch licht geenszins toe waarom zij meent dat er van een rechtvaardig evenwicht geen sprake is. De verzoekende partij toont niet aan, en de Raad ziet niet in, om welke reden geen sprake zou zijn van een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu.

De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt waarom de verwerende partij van oordeel is dat actueel een inreisverbod van vijftien jaar gerechtvaardigd is. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid daar zij zich heeft schuldig gemaakt aan verschillende misdrijven, waarvoor zij op 20 december 2004, op 29 juli 2005, op 22 april 2013, op 15 september 2014 en 15 december 2015 veroordeeld werd tot gevangenisstraffen (met of zonder uitstel) van drie maanden tot drie jaar. Er wordt geoordeeld dat gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van de feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd, kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Voorts wordt de duur van het inreisverbod gerechtvaardigd door het feit dat de

verzoekende partij geen officieel adres heeft in België, haar nationaliteit niet is vastgesteld en het administratief dossier geen bewijs bevat dat de verzoekende partij gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 28 september 2010 en 22 oktober 2013. Daarnaast wordt er ook op gewezen dat de verschillende humanitaire regularisatieaanvragen van de verzoekende partij en de verschillende door haar ingediende asielaanvragen werden afgewezen en dat uit niets in het administratief dossier blijkt dat er sprake is van aanwezigheid van familieleden op het Belgische grondgebied waardoor artikel 8 van het EVRM aldus niet van toepassing is. Concluderend wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van 15 jaar proportioneel is.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat voormelde motieven kennelijk onredelijk zijn of dat de bestreden beslissing getuigt van een onrechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en haar persoonlijk belang.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat als het niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod moet dragen, deze sanctie te verregaand en volstrekt disproportioneel is, wijst de Raad erop dat het opleggen van het inreisverbod niet gesteund is op het niet naleven van de terugkeerverplichting, doch wel op het feit dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In zoverre zij zou menen dat als het feit dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven het opleggen van de duur van vijftien jaar zou moeten dragen, dit te verregaand en disproportioneel is, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt dat de duur van het inreisverbod niet enkel wordt bepaald op vijftien jaar omwille van het feit dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, doch ook omwille van het feit dat zij niet getwijfeld heeft om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en omwille van het feit dat de verzoekende partij geen officieel adres heeft in België en haar nationaliteit niet is vastgesteld.

3.7.5. Verwijzend naar artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, duidt de verzoekende partij erop dat de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De verzoekende partij stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom er vijftien jaar wordt opgelegd, dat een verwijzing naar voorgaande veroordelingen niet voldoende is, dat een inreisverbod voor vijftien jaar wordt opgelegd, zijnde een inreisverbod voor meer dan de maximale termijn van vijf jaar, zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden en de duur van het inreisverbod. Betreffende het motief dat betrekking heeft op de duur van het inreisverbod *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.”* stelt de verzoekende partij dat deze overwegingen een afweging inhouden ten aanzien van de openbare orde maar niet in verband kunnen gebracht worden met de duur van het inreisverbod, dat de concrete duur van het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod, met name 15 jaar, hierdoor op geen enkel wijze wordt gemotiveerd. Zij meent dat enkel vermeld wordt dat de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten ertoe leiden te besluiten dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, dat de administratie andermaal in gebreke blijft kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot de beslissing om haar een inreisverbod van vijftien jaar toe te kennen. De verzoekende partij meent dat gezien de verstreckende gevolgen van het inreisverbod, de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Zij meent dat de motivering van het inreisverbod des te belangrijker is aangezien het verbod geldt voor de hele Schengenzone, met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor haar de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 15 jaar dat door de verwerende partij wordt opgelegd.

Vooreerst wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij voorhoudt dat een inreisverbod wordt opgelegd voor meer dan de maximale termijn van vijf jaar, zij geenszins kan gevolgd worden op het punt dat de ‘maximum’ termijn van het inreisverbod vijf jaar is. *In casu* werd immers toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod *“van meer dan vijf jaar”* indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. Indien

aldus sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde is de termijn van vijf jaar voor een inreisverbod de minimumtermijn.

De Raad stelt verder vast dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt waarom de verwerende partij van oordeel is dat een inreisverbod van vijftien jaar gerechtvaardigd is. De Raad verwijst naar de vaststellingen in punt 3.7.2. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat een inreisverbod voor vijftien jaar wordt opgelegd zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden en de duur van het inreisverbod, minstens toont zij niet aan met welke specifieke omstandigheid van haar geval, behalve alle omstandigheden die reeds vermeld werden in de bestreden beslissing om het opleggen van een termijn van vijftien jaar voor het inreisverbod en het niet opleggen van een termijn van kortere duur te staven, geen rekening werd gehouden.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwijzing naar voorgaande veroordelingen niet voldoende is om een inreisverbod van vijftien jaar te motiveren, merkt de Raad vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod niet enkel blijkt dat wordt verwezen naar de veroordelingen van de verzoekende partij, doch ook naar de aard van de misdrijven, de strafmaat, de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter, waardoor kan geoordeeld worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Eveneens wordt in bestreden beslissing gewezen op het feit dat de verzoekende partij geen officieel adres heeft in België, haar nationaliteit niet is vastgesteld en het administratief dossier geen bewijs bevat dat de verzoekende partij gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 28 september 2010 en 22 oktober 2013 alsook op het feit dat de verschillende humanitaire regularisatieaanvragen van de verzoekende partij en de verschillende door haar ingediende asielaanvragen werden afgewezen en dat uit niets in het administratief dossier blijkt dat er sprake is van aanwezigheid van familieleden op het Belgische grondgebied waardoor artikel 8 van het EVRM aldus niet van toepassing is. Voorts wijst de Raad erop dat het feit dat bepaalde veroordelingen reeds dateren van in het verleden er niet toe leidt dat deze veroordelingen niet zouden kunnen aangevoerd worden om het (actuele) gevaar voor de openbare orde te staven. Immers leidt de verwerende partij, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, het gevaar voor de openbare orde onder meer af uit het herhaaldelijk karakter van de feiten. De Raad verwijst ook naar wat hieromtrent reeds werd gesteld in punt 3.7.1.

Gelet op de motieven opgenomen in de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod, zoals uiteengezet in punt 3.7.2., kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de overwegingen een afweging inhouden ten aanzien van de openbare orde maar niet in verband kunnen gebracht worden met de duur van het inreisverbod. Vooreerst dient nogmaals vastgesteld te worden dat niet enkel verwezen wordt naar het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde om de termijn van vijftien jaar voor het opleggen van een inreisverbod te rechtvaardigen. Uit de door de verzoekende partij geciteerde zin blijkt dat ook gewezen wordt op alle vorige elementen, zoals onder meer het feit dat de verzoekende partij geen officieel adres heeft in België, haar nationaliteit niet is vastgesteld alsook het feit dat de verschillende humanitaire regularisatieaanvragen van de verzoekende partij en de verschillende door haar ingediende asielaanvragen werden afgewezen en dat uit niets in het administratief dossier blijkt dat er sprake is van aanwezigheid van familieleden op het Belgische grondgebied waardoor artikel 8 van het EVRM aldus niet van toepassing is, en het feit dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven daar het administratief dossier geen bewijs bevat dat de verzoekende partij gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 28 september 2010 en 22 oktober 2013. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de afwegingen van openbare orde niet in verband kunnen gebracht worden met de duur van het inreisverbod. Zij toont niet aan waarom de verwerende partij bij het bepalen van een termijn voor het inreisverbod geen rekening zou mogen houden met de afwegingen van openbare orde, zoals onder meer de aard en ernst van de feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd, de strafmaat en het herhaaldelijk karakter. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat de concrete duur van het aan haar opgelegde inreisverbod op geen enkele wijze hierdoor wordt gemotiveerd.

Waar zij stelt dat enkel vermeld wordt dat de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten ertoe leiden te besluiten dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, dat de administratie andermaal in gebreke blijft kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot de beslissing om haar een inreisverbod van vijftien jaar toe te kennen, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt niet enkel gewezen op de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van de

feiten om te besluiten dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, doch worden de verschillende misdrijven ook verduidelijkt, evenals het feit dat de verzoekende partij ervoor werd veroordeeld alsook de strafmaat. Bovendien blijkt naast de opsomming van deze specifieke elementen en omstandigheden die betrekking hebben op het individuele geval van de verzoekende partij en waaruit besloten werd dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, ook dat de verwerende partij andere specifieke omstandigheden en elementen (geen officieel adres in België, niet vastgestelde nationaliteit, geen gevolg geven aan eerdere bevelen, geweigerde humanitaire verblijfsaanvragen en asielaanvragen en het niet hebben van familieleden op het Belgische grondgebied), eigen aan het geval van de verzoekende partij, in rekening heeft genomen en besloten heeft, gelet op alle opgesomde elementen, dat een inreisverbod van vijftien jaar proportioneel is. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus wel degelijk dat de verwerende partij kenbaar heeft gemaakt welke specifieke elementen en omstandigheden hebben geleid tot de beslissing om haar een inreisverbod van vijftien jaar toe te kennen.

De verzoekende partij meent ten slotte dat de motivering van het inreisverbod des te belangrijker is aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt en dat indien er in de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor haar de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij er aldus een verblijf zou kunnen verkrijgen, dit allemaal belemmerd kan worden door het inreisverbod van vijftien jaar, doch toont hiermee geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

3.8. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijft derhalve niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Er wordt ten slotte ook niet aangetoond dat de verwerende partij niet op basis van een correcte feitenvinding en na een deugdelijk onderzoek van de dienstige gegevens tot haar conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.9. Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, merkt de Raad vooreerst op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op dit artikel kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het opleggen van het bestreden inreisverbod wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Dit bestreden inreisverbod moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van het hoorrecht, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure

zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verzoekende partij houdt voor dat zij niet gehoord werd teneinde de verwerende partij toe te laten een volledig plaatje te geven van de specifieke omstandigheden van haar zaak, zoals het gezinsleven dat zij heeft waarmee de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere en summiere bewering dat zij een gezinsleven heeft, zonder dat zij verduidelijkt met wie zij dan wel een gezinsleven onderhoudt, laat staan dat het bestaan van het gezinsleven wordt geconcretiseerd of wordt gestaafd met een begin van bewijs. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanbrengen die de besluitvorming een andere wending had gegeven.

Aldus besluit de Raad dat de verzoekende partij enkel een vaag, theoretisch en ongestaafd betoog houdt. Zij toont niet aan dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die haar besluitvorming had kunnen beïnvloeden en haar ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

3.10. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending wordt aangevoerd van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel een uitvoerige, doch louter theoretische toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskenning zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen en bepalingen.

Het middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

3.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER